

πληγαι και τραυματα.

GERARDVS. ταπι pro ταδπι, τα ea quae sunt, δπι τουτοις, post haec. verba illa, εγω δη συ φραων, &c. απειλητικα sunt, & minarum plena. Post minas autem & verba, verbera sequi solent. Ergo hoc ait: Dices quod abs te petimus, aut verbis persuasus, aut verberib' coactus. Δρα, ] praesens est pro

A futuro δρασω. Quo tempore Pluto rem prodere neganti, paratius proponitur supplicium. Car on quo aegrius tulerat sequi Plutum, eo nunc in eum prior manus iniicit violentiores.

Σχολια. Λεγειν χηη. ] το λεγειν, δπι ε προφορικω λογω λεγειται. χηη δπο τατα δπι ε ονομαζειν και δπι του φραζειν.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΣΚΗΝΗ

δευτερα.

Τειμεφοι Ιαμβικοι.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Εγω ομιμαζειν λεγω σοι. Καρ. Μανθάνεις, Ος φησιν εη; Χρ. Σοι λεγει τετ', εν εμοι. Σκαωδς γδ αυτε και χαλεπωδς εντυωθαινει. Αλλ' ειπ χαρεις ανδρδς δορκη εδοποις, Εμοι φραβον. Πλ. Κλασειν εγω γε σοι λεγω. Καρ. Δεχου τον αδρα, και τον ορνιν τε δεε. Χρ. Ουτοι μα τιω Δημητρα χαρησδς επι. Ει μη φρασδς γδ, δπο σ' ολω κακον κακωδς. Πλ. Ω των απαλλαχθην απο εμου. Χρ. Παωμαλα.

GERARDVS. Οιμαζειν.] A Carione illata est iniuria Pluto, ut qui prior dixerit minaciter, D η τασι τατοις δρα. Deinde a Chremylo Carionis insolentiae assentienti, λεγειν χηη, dixit, Τεχυ φανυ. Plutus itaque illis pœnitundinem proponit, nam οιμαζειν λεγω σοι significat, praedico tibi fore ut hoc nomine lugeas: illatam mihi vim non impune ferēs. ος φησιν. Attici iungunt nominatum infinitivo, vbi communis lingua ponit accusatiuū, sic, μανθάνεις ον λινα φησιν αυτον εη. σοι λεγει. Caecitas Pluti fecit, ut ambigeretur, vtri male ominaretur. Propterea imprecationē illius & minas vterque in alterū reicit. Αυτδ.] genitiuus hic respicit propositionem εν, iunctam verbo πωθάνεις, ut sit, πωθάνεις εη αυτε, quæris ab eo quis sit. Dixit autē εκπωθάνεις Atticē pro εκπωθάνη, ut antea πειύσει pro πειύση. Αλλ'.] Demulcet Plutum si fortē blanditiis eliciat, quod minis extorquere non potuerunt. εη τι. scilicet χηη antē η, aliquo modo. Εδορκη] probē & fideliter iurantis, peierare qui nō nouit. Quomodo vitia cohærent vitiis, ita virtutes virtutibus. Quare dum Chremylus vult se commendatum ab vna ευορια, id est à iusto iureiurando, simul commendandum se à reliquis virtutibus sentit. Pertinet huc quod legere est apud Athenienses, Fidei Deæ templum fuisse constructum, eamque cum primis numinibus cultā illic fuisse. Quapropter quod verissimē dictum volebant significare, Attica fide dictum: & virum minimē perurum, Atticam fidem: & probatissimam testē, Atticum testem dicebant, ut mirum iam non sit, cur huius virtutis potius quā aliarum meminerit.

Σχολια. Δεχου τον ανδρα και τον ορνιν. ] τιω κληδονα τιω μανθειαν και το σύμβολον. ετως ο Ροδιος Απολλωνιος, μη δη ορνιν αιεκελιν πειλε νηι. κοινωδς γδ παν σύμβολον εκφραζει τον η φοροτεπιλον, ορνιν καλεσιν. ορνιν, δπι φανησιν, παρμωδς, και τα ομοια, ως αυτδς εν ορνιν

ACTVS PRIMI SCENA

secunda.

Senarij Iambici.

PLUTVS, CARIO, CHREMYLVS.

Tibi ego dico, ut male pereas. CA. Audis here, Quem se esse dicat? CH. Hoc tibi dici, nō mihi. Nam rusticē & inhumaniter eum interrogas. AGE vero, si quid tibi candidi hominis placere Mores: mihi dicito. PL. Dico tibi, ut male habeas. CA. Habe virū tibi, habe hoc auguriū Apollinis. CH. Ita me Ceres amet: faxo ego ne gaudeas. Nisi enim dicas quis sis, male te perdam malum. PL. Abscedite à me, obsecro viri. CH. Minimē omnium.

σι δεδ ήλωκεν, άλλως, τιω μανθειαν ε Απολλωνος ορνιν λεγει. επως δ η περι οι παλαιοι, ε μονον δεε ηδ άλλων, αλλά και δι ορνιθων μανθειοντο. και οτι οι παλαιοι παν το δπι σημειω ε Ιερμηριω λινη ποτε λαμβανόμενον ορνιν εκάλουω δπο μεταφορας και το μάντευμα και το σύμβολον.

GERARDVS. Δεχου] deridet Chremylū, qui tanti fecerit cæcum, à quo minæ, & inauspicata verba proficiscantur in Chremylum ipsum. Habes, inquit, hospitem dignum qui beneuolē à te excipiat. Ορνιν.] Priscorū superstitione credidit ex inspectis aibus Deorum voluntatem sciri posse. hinc auem pro augurio, omine & symbolo accipiunt: vis, ait, nosse quid velit consultus Apollo τε οιμαζειν και κλαειν, hic enim velut ales eius, hoc ipsum tibi aperte canit.

Σχολια. Μα τιω Δημητρα, εικότως ταυτιω εις ορνιν λαμβάνει ως γεωργός. η γδ Δημήτηρ ηδς γης εφορος.

GERARDVS. Δημητρα. Ceres frugum & rei frumentariae Dea, Graecis Δημήτηρ appellatur, quasi η γη μήτηρ. id est terra mater, quod omnia nutriat. Chremylum cultorem terræ, per terram iurare nō dedecet. Χαρησεις. nuper vsus est comuni verbo barytono πα χαρω, Αλλ' ει η χαρεις, hic vtitur Attico πα χαρειω. Iracundē hoc dicit: Faciam ut tu qui plorare alios iubes, habeas & tu quod ringaris ac doleas. Φρασεις scilicet αυτον ος ης εη. Απο σ' ολω, T melis pro απολω σε κακωδς.

Σχολια. Ωταν. ] οειλαρε οτι ε προς ενα μονον το εταν, αλλά και προς δυο. και Κρατινος αρα γε οταν εδελησεν: άλλως. ωταν. ο φιλοι, πηληθικωδς νοηλον. η ανη ε φειλε. η η το μωδ φειλε, προς μονον ε Χρεμυλον. ετως γδ αυτω ηπειλει. το ε απαλλαχθην, προς αμφοτερες. ετφδ η και αμφοτερω λυωχλουω. ο η κρεητον. ειω θαμην γδ εν ηη κοινη σωθηθαι ες εν οπ τουδ λογου ειω ποιειθαμ.

GERARDVS. ωταν. ] εης, εης, vocatiuū singularera